

FOC &
SÂNGE
GEORGE R.R. MARTIN

Ediția a III-a

Ilustrații
DOUG WHEATLEY

Traducere din limba engleză
ANA-VERONICA MIRCEA
MIHAI-DAN PAVELESCU

Cuprins

Cucerirea lui Aegon.....	3
Domnia Dragonului	27
Trei capete avut-a Dragonul.....	40
Fiii Dragonului.....	51
De la prinț la rege	108
Anul celor Trei Mirese	124
Un prisos de domnitori	146
Vremea încercărilor	178
Nașteri, morți și trădări în timpul domniei regelui Jaehaerys Întâiul ...	197
Jaehaerys și Alysanne.....	231
Îndelungata cărmuire	276
Moștenitorii Dragonului.....	344
Moartea dragonilor. Negrii și verzii	397
Moartea dragonilor. Fiu pentru fiu	420
Moartea dragonilor. Dragonul roșu și cel auriu	435
Moartea dragonilor. Rhaenyra triumfătoare.....	468
Moartea dragonilor. Rhaenyra detronată.....	516
Moartea dragonilor. Scurta și trista domnie a lui Aegon al II-lea	562
După război.....	582
Sub regenți. Mâna cu capișon	605
Sub regenți. Război și pace și târguri de vite.....	633
Sub regenți. Călătoria lui Alyn Pumn de Stejar.....	664
Primăvara Lyseană și sfârșitul regenței.....	682
Arbori genealogici	727
<i>Despre ilustrator</i>	732
<i>Despre autor</i>	733



Cucerirea lui Aegon

Al *aesterii Citadelei care consemnează istoria Westerosului* au folosit Cucerirea lui Aegon ca punct de pornire al cronicii ultimilor trei sute de ani. Nașterile, morțile, bătăliile și alte evenimente sunt datate fie D.C. (După Cucerire), fie Î.C. (Înainte de Cucerire).

Adevărații cărturari știu însă că o asemenea datare este departe de a fi precisă. Cucerirea celor Șapte Regate de către Aegon Targaryen n-a avut loc într-o singură zi. Au trecut mai bine de doi ani între debarcarea lui Aegon și încoronarea sa în Orașul Vechi... dar chiar și atunci Cucerirea a rămas incompletă, întrucât Dorne n-a fost supus. Încercări sporadice de a-i subjuga pe locuitorii săi au continuat pe toată durata domniei regelui Aegon și apoi a domniilor fiilor lui, făcând imposibilă stabilirea unei date precise a sfârșitului Războaielor Cuceririi.

Până și data de începere rămâne controversată. Mulți presupun, în mod eronat, că domnia regelui Aegon I Targaryen a început în ziua când a debarcat la gura Apei Negre, la poalele celor trei dealuri unde avea să se ridice, în cele din urmă, Debarcaderul Regelui. Nu este adevărat. Ziua Debarcării lui Aegon a fost sărbătorită de rege și de descendenții săi, însă Cuceritorul și-a datat începutul domniei din ziua în care a fost încoronat și uns în Septul Stelat din Orașul Vechi de către Înaltul Septon al Credinței. Încoronarea aceea s-a petrecut la doi ani după Debarcarea lui Aegon,

la mult timp după ce fuseseră purtate și câștigate toate cele trei bătălii importante din Războaiele Cuceririi. Se poate astfel vedea că majoritatea cuceririlor reale ale lui Aegon s-au petrecut între anul 2 și anul 1 Î.C.

Targaryenii se trăgeau din sânge valyrian pur și erau stăpâni de viță veche ai dragonilor. Cu doisprezece ani înainte de Urgia din Valyria (114 Î.C.), Aenar Targaryen și-a vândut bunurile din Ținutul Liber și din Tărâmurile Verii Lungi și s-a mutat cu toate soațele sale, bogățiile, sclavii, dragonii, frații și surorile, neamurile și copiii în Piatra Dragonului, o cetate insulară mohorâtă, aflată la poalele unui munte fumegând de pe Marea Îngustă.

La apogeul său, Valyria a fost cel mai mare oraș din lumea cunoscută, centrul civilizației. Între zidurile lui strălucitoare, patruzeci de Case rivale se luptau pentru putere și glorie în Curte și în consiliu, ridicându-se și prăbușindu-se într-o bătălie nesfârșită, subtilă, adesea sălbatică pentru supremație. Targaryenii erau departe de a fi cei mai puternici dintre stăpânii dragonilor, iar rivalii lor au considerat că fuga la Piatra Dragonului fusese un act de capitulare, o lașitate. Însă Daenys, fiica fecioară a lordului Aenar, care avea să fie cunoscută după aceea de-a pururi drept Daenys Visătoarea, prorocise distrugerea Valyriei prin foc. Și când Urgia s-a abătut asupra cetății, doisprezece ani mai târziu, Targaryenii au fost singurii stăpâni ai dragonilor care au supraviețuit.

De două veacuri, Piatra Dragonului fusese avanpostul cel mai apusean al puterii Valyriei. Poziția sa, de cealaltă parte a Defileului, a oferit stăpânilor săi dominarea asupra Golfului Apei Negre și le-a permis atât Targaryenilor, cât și aliaților lor apropiați, Velaryonii din Driftmark (o Casă minoră, de descendență valyriană), să-și umple cuferele pe seama negustorilor aflați în trecere. Corăbiile Velaryonilor, împreună cu ale altei Case valyriene aliate, Celtigar din Insula Cleștilor, dominau mijlocul Mării Înguste, în vreme ce Targaryenii erau stăpânii cerului cu dragonii lor.

Cu toate acestea, timp de aproape o sută de ani după Urgia din Valyria (pe bună dreptate numiți Veacul Sângelui), Casa Targaryen a privit spre răsărit, nu spre apus, fiind foarte puțin interesată de ce se întâmpla în Westeros. Gaemon Targaryen, fratele și soțul lui Daenys Visătoarea, i-a urmat lui Aenar Surghiunitul ca lord de Piatra Dragonului și a devenit cunoscut drept Gaemon Gloriosul. Fiul lui, Aegon, și fiica sa, Elaena, au domnit împreună după moartea lui. Le-a urmat la conducere fiul lor,

Maegon, fratele său, Aerys, și fiii lui: Aelyx, Baelon și Daemion. Ultimul dintre cei trei frați a fost Daemion, al cărui fiu, Aerion, i-a succedat la conducerea Pietrei Dragonului.

Aegon, care a intrat în istorie drept Aegon Cuceritorul și Aegon Dragonul, s-a născut în Piatra Dragonului în anul 27 Î.C. A fost singurul fiu și al doilea copil al lui Aerion, lord de Piatra Dragonului, și al doamnei Valaena din Casa Velaryon, ea însăși pe jumătate Targaryană după mamă. Aegon a avut două surori de sânge: Visenya, care era mai mare decât el, și mezină Rhaenys. Multă vreme, stăpânii dragonilor respectaseră obiceiul din Valyria de a căsători fratele cu sora, pentru a păstra puritatea sângelui, însă Aegon și-a luat de soațe ambele surori. Prin tradiție, era de așteptat să se însoare numai cu sora mai mare, Visenya; includerea lui Rhaenys ca a doua soție a fost neobișnuită, fără a fi totuși ceva nemaiauzit. Unii au spus că Aegon s-a căsătorit cu Visenya din datorie și cu Rhaenys din dorință.

Cei trei frați se dovediseră stăpâni ai dragonilor înainte de a se fi căsătorit. Dintre cei cinci dragoni care zburaseră din Valyria cu Aenar Surghiunitul, numai unul supraviețuise până în zilele lui Aegon: uriașul numit Balerion, Teroarea Neagră. Dragonii Vhagar și Meraxes erau mai tineri și fuseseră cloțiți chiar pe Piatra Dragonului.

O legendă răspândită printre neștiutori afirmă că Aegon Targaryen nu călcase niciodată pe pământul Westerosului până în ziua când a ridicat pânzele pentru a-l cucerii, însă așa ceva nu poate fi adevărat. Masa Pictată fusese sculptată și decorată la porunca sa cu destui ani înainte de expediție: o tăblie masivă din lemn, lungă de cincisprezece metri, tăiată după conturul Westerosului și pictată astfel încât să înfățișeze toate pădurile, râurile, orașele și castelele din cele Șapte Regate. În mod vădit, interesul lui Aegon pentru Westeros precedase cu mult evenimentele ce l-au împins la război. De asemenea, există relatări de încredere despre călătoria făcută în tinerețe de Aegon și de sora lui, Visenya, în Citadela Orașului Vechi și despre vânătoarea lor cu șoimi pe Arbor, ca oaspeți ai lordului Redwyne. S-ar putea să fi ajuns și în Lannisport, însă istorisirile diferă.

În tinerețea lui Aegon, Westerosul era alcătuit din șapte regate gâlcevitoare și aproape că nu existase vreun moment în care două sau trei să nu se războiască între ele. Nordul întins, rece și stâncos era condus de Casa Stark de Winterfell. În deșerturile din Dorne domneau prinții Casei Martell. Ținuturile bogate în aur din apus erau cârmuite de Lannisterii

de Casterly Rock, iar fertilul Reach de către Casa Gardener de Highgarden. Valea, Degetele și Munții Lunii aparțineau Casei Arryn... Însă cei mai beligeranți regi din vremea lui Aegon erau și cei mai apropiați de Piatra Dragonului: Harren cel Negru și Argilac Arogantul.

Din citadela lor uriașă numită Capătul Furtunii, Regii Furtunii din Casa Durrandon domniseră cândva peste jumătatea de răsărit a Westerosului, de la Capul Mâniei până la Golful Crabilor, însă puterea li se împuținase de-a lungul veacurilor. Dinspre apus, regii din Reach le ocupaseră petice din domenii, dinspre miazăzi îi hărțuiseră dornishenii, iar Harren cel Negru și oamenii lui din Insulele de Fier îi împinseseră afară din Trident și de pe meleagurile aflate la miazănoapte de Apa Neagră. Regele Argilac, ultimul Durrandon, oprise pentru un timp această **decădere**, respingând o invazie **dornisheană** pe când **era încă** flăcău; el traversase Marea Îngustă și se alăturase **marii alianțe împotriva „tigri-**lor“ acaparatori din Volantis, iar după alți douăzeci de ani îl ucisese pe Garse al VII-lea Gardener, suveranul din Reach, în Bătălia de la Câmpia Verii. Însă Argilac îmbătrânise, faimoasa coamă de păr negru îi încăruntise și îi pierise iscusința în mânuirea armelor.

La miazănoapte de Apa Neagră, Ținuturile Riverane erau conduse de mâna însângărată a lui Harren cel Negru, din Casa Hoare, Rege al Insulelor și al Râurilor. Bunicul lui Harren, Harwyn Mână Grea, se născuse în Insulele de Fier și cucerise Tridentul de la bunicul lui Argilac, Arrec, ai cărui strămoși îl doborâseră pe ultimul rege riveran cu veacuri înainte. Tatăl lui Harren își extinsese domeniul spre răsărit, spre Duskendale și Rosby. Harren însuși își dedicase mare parte din îndelungata lui domnie, de aproape patruzeci de ani, construirii unui castel gigantic lângă Ochiul Zeilor, dar cu Harrenhal apropiindu-se în sfârșit de finalizare, oamenii de fier aveau în curând să fie liberi să caute noi teritorii de cucerit.

Niciun rege din Westeros nu era mai temut decât Harren cel Negru, a cărui cruzime devenise legendară în toate cele Șapte Regate. Și niciun rege din Westeros nu se simțea mai amenințat ca Argilac, Regele Furtunii, ultimul din Casa Durrandon, un războinic îmbătrânit al cărui singur moștenitor era fiica sa fecioară. De aceea Argilac s-a îndreptat spre Targaryenii din Piatra Dragonului și i-a oferit-o suveranului Aegon pe fiica sa de soție, primind ca zestre toate pământurile aflate la răsărit de Ochiul Zeilor, de la Trident și până la Apa Neagră.

Aegon Targaryen i-a refuzat propunerea. Avea deja două neveste, a spus el, și nu-i mai trebuia a treia. Iar pământurile oferite ca zestre aparținuseră Harrenhalului pentru mai bine de o generație. Nu erau ale lui Argilac ca să le poată dărui. Era limpede că bătrânul Rege al Furtunii dorea să-i plăseze pe Targaryeni de-a lungul Apei Negre, ca o pavăză între propriile sale teritorii și cele ale lui Harren cel Negru.

Lordul de Piatra Dragonului a prezentat însă propria lui ofertă. Era dispus să accepte teritoriile oferite ca zestre, dacă Argilac ceda, de asemenea, și Ciocul lui Massey și pădurile și câmpiile de la Apa Neagră spre sud, până la râul Apa Lină și izvoarele Manderului. Pactul avea să fie pecetluit prin căsătoria fiicei lui Argilac cu Orys Baratheon, prietenul din copilărie al lui Aegon și campionul său.

Argilac Arogantul a respins furios condițiile acelea. După cum umbla vorba, Orys Baratheon era frate vitreg al lordului Aegon, de origine umilă, și Regele Furtunii nu-și putea dezmona fiica, măritând-o cu un bastard. Propunerea l-a înfuriat. A poruncit să fie tăiate mâinile solului lui Aegon și i le-a trimis acestuia într-o cutie. „Acestea sunt singurele mâini pe care le va primi de la mine bastardul tău”, i-a scris el.

Aegon nu i-a răspuns, dar și-a adunat prietenii, lorzii stegari și principalii aliați pe Piatra Dragonului. Nu erau prea mulți. Velaryonii de pe Driftmark erau fideli Casei Targaryen, asemenea Celtigarilor de pe Insula Cleștilor. De la Ciocul lui Massey au venit lordul Bar Emmon din Sharp Point și lordul Massey din Stonedance, ambii jurați Capătului Furtunii, însă cu legături mai strânse cu Piatra Dragonului. Lordul Aegon și surorile sale s-au sfătuit cu ei și au mers la septonul din castel pentru a se ruga Celor Șapte din Westeros, cu toate că până atunci el nu fusese considerat niciodată cucernic.

În cea de-a șaptea zi, un nor de corbi a țâșnit din turnurile Pietrei Dragonului pentru a duce cuvântul lordului Aegon spre cele Șapte Regate din Westeros. Au zburat spre cei șapte regi, spre Citadela din Orașul Vechi, spre lorzi mari și mici deopotrivă. Toți purtau același mesaj: din ziua aceea în Westeros nu va mai exista decât un singur rege. Cei care plecau genunchiul înaintea lui Aegon din Casa Targaryen aveau să-și păstreze pământurile și titlurile. Cei care ridicau armele împotriva lui aveau să fie doborâți, umiliți și distruși.

Istorisirile diferă cu privire la numărul de oșteni care s-au imbarcat de la Piatra Dragonului împreună cu Aegon și surorile lui. Unii zic că au fost trei mii; alții spun că au fost doar de ordinul sutelor. Această armată targaryană modestă a debarcat la gurile Apei Negre, pe malul de miază-noapte al râului, unde trei coline împădurite se ridicau deasupra unui sătuc de pescari.

În vremurile celor O Sută de Regate, mulți regi mărunți revendicaseră stăpânirea gurii râului, printre care regii Darklyn de Duskendale, Massey de Stonedance și regii riverani din vechime, fie ei Mudd, Fisher, Bracken, Blackwood sau Hook. Turnuri și forturi încununaseră în mai multe rânduri cele trei dealuri, numai pentru a fi distruse într-un război sau altul. Acum doar bolovani spărți și ruine năpădite de verdeată mai rămăseseră pentru a-i întâmpina pe Targaryeni. Cu toate că fusese revendicată atât de Capătul Furtunii, cât și de Harrenhal, gura râului nu era apărată, iar castelele cele mai apropiate erau deținute de lorzi mărunți, fără mare putere sau iscusință militară, și care aveau puține motive să-și iubească așa-zisul suzeran, pe Harren cel Negru.

Aegon Targaryen a ridicat iute o palisadă din bușteni și pământ bătătorit în jurul dealului cel mai înalt, apoi și-a trimis surorile pentru a dobândi supunerea celor mai apropiate castele. Rosby s-a înclinat fără luptă în fața lui Rhaentys și a lui Meraxes, cel cu ochi aurii. La Stokeworth, câțiva arbaletrieri și-au slobozit săgețile spre Visenya, până când flăcările lui Vhagar au aprins acoperișurile castelului. Atunci și ei au plecat genunchiul.

Prima încercare adevărată pentru Cuceritori a venit din partea lorzilor Darklyn de Duskendale și Mooton de Iazul Fecioarelor, care și-au contopit trupele și au pornit spre miazăzi cu trei mii de oameni, pentru a-i împinge pe cotropitori înapoi în mare. Aegon l-a trimis pe Orys Baratheon să-i atace în timpul marșului, în vreme ce el însuși a coborât asupra lor călare pe Teroarea Neagră. Cei doi lorzi au fost uciși în bătălia fără nicio șansă pentru ei; fiul lui Darklyn și fratele lui Mooton și-au predat după aceea castelele și au jurat credință Casei Targaryen. În acea vreme, Duskendale era principalul port din Westeros la Marea Îngustă și se extinsese și se îmbogățise de pe urma negoțului. Visenya Targaryen n-a îngăduit ca orașul să fie jefuit de soldați, însă n-a șovăit să-i revendice bogățiile, ticsind cuferele Cuceritorilor.

Poate că acesta ar fi momentul potrivit pentru a discuta despre firile diferite ale lui Aegon Targaryen și ale surorilor și reginelor sale.

Visenya, cea mai mare dintre cei trei frați, era la fel de războinică precum Aegon însuși, simțindu-se la fel de bine în cămașa de zale pe cât se simțea în mătăsuri. Purta spada valyriană lungă, numită Sora Întunecată, și era pricepută în folosirea ei, întrucât se antrenase încă din copilărie alături de fratele ei. Deși avea părul argintiu-auriu și ochii violeti ai valyrienilor, frumusețea îi era aspră și austeră. Până și cei care o iubeau o considerau rece, sobră, neiertătoare; unii susțineau chiar că folosea otrăvuri și practica magia neagră.

Rhaenys, cea mai mică dintre cei trei Targaryeni, era complet opusă surorii ei: glumeată, curioasă, impulsivă și capricioasă. Nu era o adevărată războinică, ci iubea muzica, dansul și poezia și sprijinea mulți menestreli, saltimbanci și păpușari. Se spunea totuși că petrecea mai mult timp pe spinarea dragonului decât fratele și sora ei la un loc, pentru că, mai presus de orice, îi plăcea să zboare. Odată fusese auzită spunând că, înainte de a muri, voia să zboare cu Meraxes peste Marea Apusului, să vadă ce se afla pe celelalte țărmuri ale ei. În vreme ce nimeni n-a pus vreodată la îndoială fidelitatea Visenyei față de soțul care-i era și frate, Rhaenys s-a înconjurat de bărbați tineri și atrăgători, ba chiar (așa umbla vorba) i-a primit pe unii în iatac în nopțile când Aegon era cu sora ei mai mare. În pofida acelor zvonuri, curtenii n-au putut să nu observe însă că regele petrecea zece nopți cu Rhaenys pentru fiecare noapte petrecută cu Visenya.

În mod ciudat, Aegon Targaryen a fost pentru contemporanii săi la fel de enigmatic cum este și pentru noi. Înarmat cu spada din oțel valyrian, numită Focul Negru, era considerat unul dintre cei mai de seamă războinici ai vremii sale, deși nu-i plăceau armele și nici nu participa la turniruri sau meleuri. Dragonul lui era Balerion, Teroarea Neagră, dar Aegon zbura numai în bătălii sau pentru a călători iute peste uscat și mare. Prezența lui autoritară îi aduna pe oameni sub flamurile sale, totuși nu avea niciun prieten apropiat, în afară de Orys Baratheon, tovarășul lui din copilărie. Femeile erau atrase de el, însă Aegon le-a rămas de-a pururi credincios surorilor sale. Ca rege, și-a pus mare încredere în Consiliul Restrâns și în surori, lăsând în seama lor mare parte din cârmuirea de zi cu zi a Ținutului... totuși n-a ezitat să preia comanda atunci când a considerat că era necesar. Deși i-a tratat cu asprime pe rebeli și pe

trădători, era gata să-i primească cu brațele deschise pe foștii dușmani ce plecaseră genunchiul.

A arătat asta pentru prima dată la Aegonfort, castelul grosolan, din lemn și pământ, pe care-l ridicase pe coama Dealului lui Aegon, așa cum avea să fie cunoscut de atunci și pentru totdeauna. După ce cucerise douăsprezece castele și dobândise controlul asupra gurii Apei Negre de pe ambele maluri ale râului, le-a poruncit lorzilor pe care-i înfrânsese să se supună. Ei și-au lăsat spadele la picioarele lui, iar Aegon le-a confirmat domeniile și titlurile. Celor mai vechi dintre susținătorii săi le-a dăruit noi onoruri. Daemon Velaryon, Lord al Valurilor, a fost făcut maestru al corăbiilor, comandantul flotei regale. Triston Massey, lord de Stonedance, a fost numit maestru al legilor, iar Crispian Celtigar, maestru al banilor. Orys Baratheon a fost proclamat „scutul meu, aliatul meu loial, mâna mea dreaptă și puternică“. De aceea Baratheon este considerat de maestri prima Mână a Regelui.

Flamurile heraldice fuseseră multă vreme o tradiție printre lorzii din Westeros, însă nu fuseseră folosite niciodată de stăpânii dragonilor din Valyria. Când cavalerii lui Aegon i-au desfășurat marele stindard de bătălie din mătase, cu un dragon roșu, cu trei capete, suflând foc peste un câmp negru, lorzii l-au considerat un semn că acum era cu adevărat unul dintre ai lor, un rege vrednic și măreț pentru Westeros. Când regina Visenya a pus o coroană din oțel valyrian, bătută cu rubine, pe capul fratelui ei, iar regina Rhaenys l-a numit „Aegon, Primul pe Numele Său, Regele al întregului Westeros și Scut al Poporului Său“, dragonii au răgit, iar lorzii și cavalerii au izbucnit în urale... dar oamenii de rând, pescarii, țăranii și gospodinele au strigat cel mai tare.

Cei șapte regi pe care Aegon Dragonul intenționa să-i detroneze n-au izbucnit însă în urale. În Harrenhal și în Capătul Furtunii, Harren cel Negru și Argilac Arogantul își chemaseră deja oștile. În apus, regele Mern din Reach a străbătut Drumul Mării spre miazănoapte, până la Casterly Rock, pentru a-l întâlni pe regele Loren din Casa Lannister. Prințesa din Dorne a trimis un corb la Piatra Dragonului, oferindu-se să i se alăture lui Aegon împotriva lui Argilac, Regele Furtunii... însă doar ca egală și aliată, nu ca vasală. Altă propunere de alianță a venit din partea regelui-copil din Eyrie, Ronnel Arryn, a cărui mamă a cerut toate meleagurile la rășărit de Furca Verde a Tridentului în schimbul sprijinului oferit de Vale



EBRIS

We know
books

împotriva lui Harren cel Negru. Chiar și în Nord, regele Torrhen Stark din Winterfell s-a sfătuit cu lorzii săi stegari și sfetnici până târziu în noapte, discutând ce era de făcut cu acest posibil cuceritor. Toți așteptau cu îngrijorare următoarea acțiune a lui Aegon.

La câteva zile după încoronarea lui Aegon, oștile sale au pornit din nou în marș. Cea mai mare parte a armatei a traversat Apa Neagră, îndreptându-se spre miazăzi, spre Capătul Furtunii, sub comanda lui Orys Baratheon. Regina Rhaenys l-a însoțit călare pe Meraxes, dragonul cu ochi aurii și solzi argintii. Sub comanda lui Daemon Velaryon, flota targaryană a părăsit Golful Apei Negre și s-a îndreptat spre miazănoapte, pornind către Gulltown și Vale, împreună cu regina Visenya și Vhagar. Regele însuși a pornit în marș spre nord-est, spre Ochiul Zeilor și Harrenhal, fortăreața uriașă care era mândria și obsesia regelui Harren cel Negru.

Toate cele trei invazii targaryene au întâmpinat rezistență înversunată. Lorzii Errol, Fell și Buckler, stegari ai Capătului Furtunii, au luat prin surprindere avangarda armatei lui Orys Baratheon în timp ce traversa Apa Lină și au ucis peste o mie de oameni înainte de a se retrage în pădure. O flotă adunată în pripă de Arryn, întărită cu o duzină de corăbii din Braavos, a întâlnit și a învins flota targaryană în apele din largul lui Gulltown. Printre morți s-a numărat și amiralul lui Aegon, Daemon Velaryon. Aegon însuși a fost atacat lângă țărmul de miazăzi al Ochiului Zeilor, nu o dată, ci de două ori. Targaryenii au câștigat Bătălia Papurii, dar au suferit pierderi grele la Sălciile Plângătoare, unde doi dintre fiii regelui Harren au traversat lacul în corăbii lungi, cu vâslele învelite ca să nu facă zgomot, și le-au căzut în spate.

În cele din urmă însă, dușmanii lui Aegon n-au avut răspuns în fața dragonilor săi. Oamenii din Vale au scufundat o treime din corăbiile targaryene și au capturat aproape la fel de multe, dar când regina Visenya a coborât asupra lor din cer, le-a incendiat ambarcațiunile. Lorzii Errol, Fell și Buckler s-au ascuns în pădurile ce le erau cunoscute, până când regina Rhaenys l-a dezlănțuit pe Meraxes și un val de foc a măturat codrii, transformând copacii în torțe. Iar învingătorii de la Sălciile Plângătoare, care reveneau peste lac la Harrenhal, n-au fost deloc pregătiți când Balerion a coborât asupra lor din cerul dimineții. Corăbiile lungi ale lui Harren au ars. La fel ca fiii săi.

Dușmanii lui Aegon s-au pomenit hărțuiți și de alți potrivnici. Pe când Argilac Arogantul își aduna oștenii la Capătul Furtunii, piratii de pe Treptele de Piatră au debarcat pe țărmurile Capului Mânicii pentru a profita de absența lor, iar năvălitori dornisheni au coborât ca o furtună din Munții Roșii pentru a mătura Hotarele. În Vale, tânărul rege Ronnel a trebuit să facă față unei răzmerițe pe Trei Surori, când insularii au renunțat la loialitatea față de Eyrie și au proclamat-o pe lady Marla Sunderland regina lor.

Acestea n-au fost totuși decât neplăceri mărunte prin comparație cu soarta lui Harren cel Negru. Deși Casa Hoare domnea peste Ținuturile Riverane de trei generații, cei din Trident nu-i iubeau pe suzeranii lor din Insulele de Fier. Harren cel Negru îi trimisese la moarte pe mii dintre ei în timpul construirii marelui castel Harrenhal, pustiind Ținuturile Riverane de materiale de construcție și aducându-i la sapă de lemn atât pe lorzi, cât și pe oamenii de rând cu setea lui de aur. Așa că acum Ținuturile Riverane s-au ridicat împotriva lui, conduse de lordul Edmyn Tully de Riverrun. Chemat în apărarea Harrenhalului, Tully s-a declarat de partea Casei Targaryen, a înălțat flamura dragonului deasupra castelului său și a pornit în fruntea cavalerilor și arcașilor pentru a se alătura armatei lui Aegon. Sfidarea lui le-a dat curaj și celorlalți lorzi riverani. Unul câte unul, lorzii din Trident l-au părăsit pe Harren și și-au declarat loialitatea pentru Aegon Dragonul. Casele Blackwood, Mallister, Vance, Bracken, Piper, Frey, Strong... și-au adunat trupele și au năvălit asupra Harrenhalului.

Copleșit numeric pe neașteptate, regele Harren cel Negru s-a refugiat în fortăreața sa considerată inexpugnabilă. Cel mai mare castel construit vreodată în Westeros, Harrenhalul se lăuda cu cinci turnuri imense, o sursă inepuizabilă de apă potabilă, pivnițe uriașe, boltite, pline cu provizii, și ziduri masive din piatră neagră, mai înalte decât orice scară de asalt și prea groase ca să poată fi sparte de berbeci sau spulberate de baliste. Harren și-a baricadat porțile și s-a pregătit împreună cu fiii și aliații rămași pentru a rezista unui asediu.

Aegon din Piatra Dragonului avea alte gânduri. După ce și-a unit forțele cu cele ale lui Edmyn Tully și ale celorlalți nobili riverani și au înconjurat castelul, el a trimis un maester la porți, cu steag de pace, pentru negocieri. Harren a ieșit să-l întâmpine: un bătrân cărunt, dar încă aprig

în armura neagră. Fiecare rege era însoțit de un stegar și un maestru, așa că vorbele schimbate de ei n-au fost uitate.

– Supune-te acum, a început Aegon, și poți rămâne lord al Insulelor de Fier! Capitulează și fiii tăi vor trăi să domnească după tine! Am opt mii de oameni în jurul zidurilor tale.

– Ce se află în afara zidurilor mele nu mă interesează câtuși de puțin, a zis Harren. Sunt ziduri puternice și groase.

– Dar nu atât de înalte cât să-i țină departe pe dragoni. Dragonii zboară.

– Am zidit totul din piatră, a spus Harren. Piatra nu arde.

La care Aegon a spus:

– La apusul soarelui, neamul tău se va fi sfârșit.

Se zice că Harren a scuipat auzind asta și s-a întors în castelul său. Odată ajuns înăuntru, și-a trimis toți oamenii pe metereze, înarmați cu sulite, arcuri și arbalete, și a promis pământuri și bogății oricui va reuși să doboare dragonul.

– Dacă aș fi avut o fiică, omorătorul dragonului i-ar fi putut cere mâna, a proclamat Harren cel Negru. În loc de asta, i-o voi da pe una dintre fiicele lui Tully sau pe toate trei dacă vrea. Ori ar putea s-o ia pe vreuna dintre potăile lui Blackwood sau Strong sau pe oricare dintre fetele trădătorilor Tridentului, lorzii aceștia de noroi galben.

Apoi s-a retras în turnul său, înconjurat de garda personală, pentru a lua cina cu fiii care îi mai rămăseseră.

Când ultima geană de lumină a soarelui a dispărut, oamenii lui Harren cel Negru au scrutat bezna, strângând în mâini sulitele și arbaletele. Cum n-a apărut niciun dragon, unii s-ar putea să se fi gândit că amenințările lui Aegon fuseseră doar vorbe goale. Însă Aegon Targaryen l-a ridicat pe Balerion sus în văzduh, prin nori, sus, tot mai sus, până când dragonul n-a fost mai mare decât o muscă în zbor prin fața lunii. Abia atunci a coborât între zidurile castelului. Cu aripi negre ca noaptea, Balerion a descins în întuneric și, când marile turnuri ale Harrenhalului au apărut sub el, dragonul a răgit furios și le-a scaldat în foc negru, marmorat cu volburi roșii.

„Piatra nu arde“, se lăudase Harren, însă castelul lui nu era făcut numai din piatră. Lemnul și lâna, cânepa și paie, pâinea, carnea de oaie sărată și grânelor, toate au luat foc. Nici oamenii de fier ai lui Harren nu erau făcuți din piatră. Fumegând, urlând, cuprinși de flăcări, au alergat prin curți

sau au căzut de pe metereze, pentru a muri zdrobiți pe pământul de dedesubt. Și până și piatra va crăpa și se va topi, dacă focul este îndeajuns de aprig. Lorzii riverani din afara zidurilor castelului au povestit mai târziu că turnurile Harrenhalului au strălucit roșietice în noapte, precum cinci lumânări mari... și, la fel ca lumânările, au început să se strâmbe și să se topească, șiroaie de piatră scurgându-se de-a lungul lor.

Harren și ultimii lui fii au murit în incendiile ce au cuprins cetatea sa monstruoasă în noaptea aceea. Casa Hoare a pierit odată cu el, la fel cum s-a întâmplat și cu dominația Insulelor de Fier asupra Ținuturilor Riverane. În ziua următoare, lângă ruinele fumegânde ale Harrenhalului, regele Aegon a primit jurământul de credință al lui Edmyn Tully, lord de Riverrun, și l-a numit Lord Suprem al Tridentului. Și ceilalți lorzi riverani s-au plecat înaintea lui Aegon, ca rege, și înaintea lui Edmyn Tully ca lord suzeran. Când cenușa s-a răcit destul pentru a permite oamenilor să intre în siguranță în castel, spadele celor căzuți, multe rupte sau topite, ori strâmbate și transformate în panglici de oțel de focul dragonului, au fost adunate și trimise în căruțe înapoi la Aegonfort.

La miazăzi și la răsărit, lorzii stegari ai Regelui Furtunii s-au dovedit mult mai loiali decât cei ai regelui Harren. Argilac Arogantul a strâns o armată mare la Capătul Furtunii. Cetatea Durrandonilor era o fortăreață mândră, al cărei zid de apărare era chiar mai gros decât cel de la Harrenhal. Și despre ea se credea că putea rezista oricărui asalt. Vestea despre sfârșitul regelui Harren a ajuns însă iute la urechile vechiului său dușman, regele Argilac. Lorzii Fell și Buckler s-au retras înaintea oștii care se apropia (lordul Errol fusese ucis) și i-au trimis vorbă despre regina Rhaenys și dragonul ei. Bătrânul rege războinic a răcnit că nu dorea să moară ca Harren, perpelit înăuntrul propriului său castel, ca un purcel de lapte cu un măr în gură. Obişnuit să lupte, avea să-și decidă singur soarta cu spada în mână. Așa că Argilac Arogantul a plecat călare de la Capătul Furtunii pentru ultima dată, pentru a-și înfrunta dușmanii în câmp deschis.

Apariția Regelui Furtunii n-a însemnat o surpriză pentru Orys Baratheon și oamenii săi; zburând pe Meraxes, regina Rhaenys îi văzuse plecarea de la Capătul Furtunii și i-a putut oferi Măinii o relatare completă despre numărul și dispunerea adversarilor. Orys a ocupat o poziție întărită pe dealurile din miazăzi de Poarta de Bronz și a așteptat acolo, la înăltime, sosirea soldaților furtunii.

Când cele două armate s-au înfruntat, soldații furtunii s-au dovedit demni de numele lor. În dimineața aceea începuse o ploaie monotonă, care până la miezul zilei s-a transformat într-o furtună cumplită. Lorzii stegari ai regelui Argilac l-au îndemnat să-și amâne atacul pentru a doua zi, în speranța că ploaia va înceta, însă Regele Furtunii îi depășea pe Cuceritori în proporție de aproape doi la unu și avea de patru ori mai mulți cavaleri și cai de luptă. Imaginea flamurilor targaryene fluturând ude pe propriile lui dealuri l-a înfuriat și bătrânul războinic călit în lupte n-a întârziat să observe că ploaia bătea dinspre miazăzi, lovind fețele oștenilor targaryeni de pe dealuri. Așa că Argilac Arogantul a dat porunca de atac și a început bătălia cunoscută în istorie sub numele de Ultima Furtună.

Lupta s-a prelungit mult în noapte, sângeroasă și mult mai puțin dezechilibrată decât fusese cucerirea Harrenhalului de către Aegon. În trei rânduri Argilac Arogantul și-a condus cavalerii împotriva pozițiilor lui Baratheon, dar povârnișurile erau prea abrupte și ploaia înmuiase pământul și-l transformase în mazăgă, așa încât cailor de luptă s-au zbatut și s-au înglodat, iar șarjele și-au pierdut coeziunea și forța. Soldații furtunii s-au descurcat mult mai bine când și-au trimis sulițașii să suie dealul pe jos. Orbiți de ploaie, cotropitorii nu i-au văzut decât prea târziu, iar corzile ude făcuseră inutile arcurile. Un deal a fost cucerit, apoi altul, iar a treia și ultima șarjă a Regelui Furtunii a spart centrul armatei lui Baratheon... și i-a întâlnit pe regina Rhaenys și pe Meraxes. Chiar și pe sol, dragonul s-a dovedit a fi redutabil. Dickon Morrigen și Bastardul din Blackhaven, care comandau avangarda, au fost înghițiți de flăcările sale, împreună cu cavalerii din garda personală a regelui Argilac. Cailor de luptă au intrat în panică și au fugit înspăimântați, lovindu-se de călăreții dinapoia lor și transformând șarja în haos. Regele Furtunii însuși a fost azvârlit din șa.

Cu toate acestea, Argilac a continuat să lupte. Când Orys Baratheon a coborât dealul noroios împreună cu oamenii săi, l-a găsit pe bătrânul rege ținând piept la șase potrivnici, cu tot atâtea cadavre la picioare.

– În lături! a poruncit Baratheon.

A descălecat apoi, pentru a-l întâlni pe Regele Furtunii pe picior de egalitate, și i-a oferit o ultimă șansă de a se preda. Argilac însă l-a blestemat. Așa că s-au luptat, bătrânul rege războinic, cu păr alb și involburat, și apriga Mână a lui Aegon, cu barbă neagră. Se spune că fiecare l-a rănit pe celălalt, dar până la urmă ultimului dintre Durrandoni i-a fost împlinită

LEBRIS

We know
books



dorința și a murit cu o spadă în mâini și un blestem pe buze. Moartea regelui lor a retezat elanul soldaților Furtunii, și pe măsură ce vestea că Argilac a căzut se răspândea, lorzii și cavalerii lui și-au aruncat spadele și au fugit.

Timp de câteva zile s-a crezut că și Capătul Furtunii ar putea avea aceeași soartă ca Harrenhalul și de aceea fiica lui Argilac, Argella, a baricadat porțile în fața lui Orys Baratheon și a armatei targaryene, declarându-se Regina Furtunii. Apărătorii de la Capătul Furtunii nu vor pleca genunchiul, ci vor muri până la ultimul om, a promis ea când regina Rhaenys a coborât călare pe Meraxes în castel pentru negocieri.

– Îmi puteți lua castelul, dar veți câștiga numai oase, sânge și cenușă, a anunțat ea...

Dar soldații din garnizoană s-au dovedit mai puțin doritori să moară.

În noaptea aceea ei au ridicat o flamură de pace, au deschis larg porțile castelului și au adus-o pe lady Argella cu un căluș în gură, înlănțuită și goală, în tabăra lui Orys Baratheon.

Se povestește că Baratheon i-a scos lanțurile cu propriile lui mâini, a învelit-o cu mantia sa, i-a turnat vin și i-a glăsuț cu blândețe, vorbindu-i de curajul tatălui ei și de felul cum murise el. După aceea, pentru a-l onora pe regele căzut, a preluat pentru sine blazonul și deviza Durrandonilor. Cerbul încoronat a devenit pecetea sa, Capătul Furtunii a devenit cetatea sa de scaun, iar lady Argella, femeia sa.

Întrucât atât Ținuturile Riverane, cât și Ținuturile Furtunii se aflau acum sub controlul lui Aegon Dragonul și al aliaților săi, regii rămași în Westeros au înțeles că le va sosi și lor rândul. În Winterfell, regele Torrhen și-a chemat lorzii stegari; ținând seama de distanțele mari de la miazănoapte, el știa că strângerea unei armate va lua timp. Regina Sharra din Vale, regenta fiului ei, Ronnel, s-a refugiat în Eyrie, și-a consolidat apărarea și a trimis o oaste la Poarta Însângerată, calea spre Valea lui Arryn. În tinerețea ei, regina Sharra fusese numită „Floarea Munților“ cea mai frumoasă fecioară din cele Șapte Regate. Sperând poate să-l încante pe Aegon cu frumusețea ei, i-a trimis un portret și i s-a oferit drept soție, cu condiția să-l numească pe Ronnel moștenitorul său. Deși portretul a ajuns până la urmă la el, nu se știe dacă Aegon Targaryen a răspuns propunerii; avea deja două regine, iar Sharra Arryn era pe atunci doar o floare ofilită, cu zece ani mai vârstnică decât el.

Între timp, cei doi mari regi de la apus s-au aliat și și-au adunat propriile armate, hotărâți să-l oprească pe Aegon o dată pentru totdeauna. De la Highgarden a plecat în marș Mern al IX-lea din Casa Gardener, Regele din Reach, în fruntea unei oști impresionante. Sub zidurile Castelului Crângul de Aur, cetatea de scaun a Casei Rowan, el s-a întâlnit cu Loren I Lannister, Regele Stâncii, care-și conducea propria sa armie din Ținuturile Vestice. Laolaltă, cei doi regi comandau cea mai mare armată văzută vreodată în Westeros: cincizeci și cinci de mii de oameni, printre care șase sute de lorzi, mari și mărunți, și peste cinci mii de cavaleri călări. „Pumnul nostru de fier!” s-a lăudat regele Mern. Cei patru fii ai săi călăreau alături de el, iar ambii nepoți îi erau scutieri.

Cei doi regi n-au zăbovit prea mult la Crângul de Aur; o armată de asemenea mărime trebuie să mărșăluiască întruna, pentru a nu sărăci ținutul din jur. Aliații au plecat de îndată, îndreptându-se spre miazănoapte prin nord-est, prin iarba înaltă și lanurile aurii de grâu.

Avertizat de sosirea lor în tabăra lui de lângă Ochiul Zeilor, Aegon și-a adunat propria oaste și apoi a înaintat pentru a-și înfrunta noii dușmani. Nu dispunea decât de o cincime din numărul de oameni ai celor doi regi, iar mare parte din armata lui era alcătuită din soldați ce juraseră credință nobililor riverani, a căror loialitate pentru Casa Targaryen era doar recentă și nepusă la încercare. Având o oștire mai mică, Aegon se putea deplasa însă mai repede decât inamicii săi. În orașul Septul de Piatră, ambele regine i s-au alăturat împreună cu dragonii lor; Rhaenys venise de la Capătul Furtunii, iar Visenya de la Capul Ghearei Despicate, unde acceptase multe jurăminte înflăcărâte de credință din partea lorzilor locali. Împreună cei trei Targaryeni au privit din văzduh cum armata lui Aegon a traversat izvoarele Apei Negre și s-a îndreptat cu iuteală spre miazăzi.

Cele două armate s-au întâlnit pe câmpiile întinse și deschise de la miazăzi de Apa Neagră, lângă locul pe unde avea să treacă într-o bună zi Drumul de Aur. Cei doi regi s-au veselit când iscoadele lor s-au întors cu numărul targaryenilor și cu dispunerea acestora. Se părea că ei aveau de cinci ori mai mulți soldați decât Aegon, iar diferența dintre lorzi și cavaleri era chiar și mai mare. De asemenea, terenul era întins și deschis, numai iarba și grâu cât vedeai cu ochii, ideal pentru cavaleria grea. Aegon Targaryen nu avea să dețină niciun punct înalt, ca Orys Baratheon la Ultima Furtună;

solul era tare, nu mocirlos. Nu aveau să fie nici stânjeniți de ploaie. Ziua era senină, deși vântoasă. Nu mai plouase de peste două săptămâni.

Regele Mern adusese o dată și jumătate mai mulți soldați decât regele Loren, așa că a cerut să i se facă onoarea de a comanda centrul. Fiul și moștenitorul său, Edmund, a căpătat avangarda. Regele Loren și cavalerii lui formau flancul drept, iar lordul Oakheart pe cel stâng. Întrucât targaryenii nu aveau obstacole naturale îndărătul cărora să se adăpostească, cei doi regi intenționau să-l atace pe Aegon din ambele flancuri, apoi să-l lovească din spate, în vreme ce „pumnul lor de fier“, o săgeată imensă, formată din cavaleri împlătoșiți și mari lorzi, avea să zdrobească centrul lui Aegon.

Aegon Targaryen și-a dispus oamenii într-o semilună, înțesată de sulite și țepușe, cu arcași și arbaletrieri în spatele lor și cavalerie ușoară pe flancuri. I-a încredințat comanda armatei lui Jon Mooton, lord de Iazul Fecioarelor, unul dintre primii dușmani care se alăturaseră cauzei sale. Regele însuși intenționa să lupte din văzduh, împreună cu reginele. Aegon observase și el absența ploii; iarba și grânele ce înconjurau armatele erau înalte și coapte... și foarte uscate.

Targaryenii au așteptat până când cei doi regi au sunat din trâmbițe și au început înaintarea sub o mare de flamuri. Regele Mern însuși conducea șarja împotriva centrului, călare pe armăsarul lui auriu, alături de fiul său, Gawen, care îi purta stindardul, o mână verde deasupra unui câmp alb. Urlând și răcnind, îmboldiți de cornuri și tobe, Gardenerii și Lannisterii au șarjat printr-un uragan de săgeți, aruncându-se asupra dușmanilor, măturându-i pe sulitașii targaryeni și spulberându-le rândurile. Dar Aegon și surorile lui erau deja în văzduh.

Aegon a zburat cu Balerion pe deasupra liniilor inamice, printr-o furtună de sulite, pietre și săgeți, coborând de nenumărate ori peste ei, pentru a-i scălda în flăcări. Rhaenyș și Visenya au stârnit incendii care să fie purtate de vânt spre fața și spatele inamicilor. Iarba și tulpinile de grâu uscate s-au aprins imediat. Vântul a înțepenit văpăile și a suflat fumul în fețele soldaților ce înaintau. Izul focurilor i-a făcut pe armăsarii lor să intre în panică și, pe măsură ce fumul s-a îndesit, caii și călăreții au fost orbiți deopotrivă. Rândurile au început să li se spargă, în vreme ce ziduri de foc se înălțau în jurul lor. Apărați de vânt, oamenii lordului Mooton au așteptat cu arcurile și sulitele pregătite, omorându-i pe soldații arși și arzând, care ieșeau clatinându-se din infern.

Câmpia de Foc a fost numele dat acelei bătălii.

Peste patru mii de oameni au murit în flăcări. Alți o mie au pierit de spade, sulite și săgeți. Zeci de mii au suferit arsuri, unele atât de profunde, încât cicatricile au rămas pe viață. Regele Mern al IX-lea s-a numărat printre cei căzuți, împreună cu fiii săi, nepoții, frații, verii și alte rubedenii. Un nepot a supraviețuit trei zile. Când a murit din cauza arsurilor, Casa Gardener a murit odată cu el. Loren Regele Stâncii a supraviețuit, trecând călare printr-un zid de flăcări și fum, spre siguranță, atunci când a înțeles că pierduse bătălia.

Targaryenii au pierdut mai puțin de o sută de oameni. Regina Visenya a fost rănită de o săgeată în umăr, dar s-a refăcut curând. Pe când dragonii se ospătau din morți, Aegon a poruncit ca spadele celor uciși să fie adunate și le-a trimis pe râu în jos.

Loren Lannister a fost capturat în ziua următoare. Regele Stâncii și-a pus spada și coroana la picioarele lui Aegon, s-a lăsat într-un genunchi și s-a supus. Iar Aegon, respectându-și făgăduiala, și-a ridicat în picioare dușmanul învins și l-a confirmat ca stăpân al ținuturilor sale și al rangului nobiliar, numindu-l lord de Casterly Rock și Păzitor al Apusului. Lorzii stegari ai lordului Loren i-au urmat exemplul, la fel ca mulți alți lorzi din Reach care supraviețuiseră focului dragonilor.

Cucerirea apusului nu se încheiase încă, așa că regele Aegon s-a despărțit de surorile lui și a pornit de îndată în marș spre Highgarden, sperând să-l cucerească înainte ca altcineva să ridice pretenții asupra sa. A găsit castelul în mâinile administratorului său, Harlan Tyrell, ai cărui strămoși slujiseră de veacuri Casa Gardener. Tyrell i-a predat cheile castelului fără luptă și a făgăduit sprijinul său regelui cuceritor. Drept răsplată, Aegon i-a acordat Highgarden și toate domeniile sale, numindu-l Păzitor al Sudului și Lord Suprem de Mander, făcându-l stăpân peste toți foștii vasali ai Casei Gardener.

Regele Aegon intenționa să-și continue marșul spre miazăzi ca să supună Orașul Vechi, Arbor și Dorne, dar, pe când se afla în Highgarden, a primit vestea unei noi provocări. Torrhen Stark, Rege al Nordului, traversase Gâtul și intrase în Ținuturile Riverane în fruntea unei armate de treizeci de mii de nordici sălbatici. Aegon a pornit imediat într-acolo pentru a-l opri, gonind înaintea armatei sale pe aripile lui Balerion, Teroarea Neagră.

De asemenea, le-a trimis vorbă reginelor lui și tuturor lorzilor și cavalerilor ce îi juraseră credință după Harrenhal și Câmpia de Foc.

Când Torrhen Stark a ajuns pe malurile Tridentului, a descoperit o armată cu o dată și jumătate mai numeroasă decât a lui așteptându-l la miazăzi de râu. Lorzi riverani, apuseni, din Capul Furtunii, din Reach... veniseră cu toții. Iar deasupra taberei lor, Balerion, Meraxes și Vhagar cutreierau văzduhul, descriind cercuri tot mai largi.

Iscoadele lui Torrhen văzuseră ruinele de la Harrenhal, unde focuri roșietice continuau să ardă mocnit sub mormanele de sfărâmaturi. Regele din Nord auzise de asemenea multe istorisiri despre Câmpia de Foc. Știa că aceeași soartă l-ar putea aștepta și pe el, dacă încerca să forțeze traversarea râului. Unii dintre lorzii lui stegari l-au îndemnat să atace imediat, insistând că valoarea nordicilor îi putea aduce victoria. Alții l-au implorat să se retragă la Moat Cailin și să-și consolideze poziția acolo, pe pământul Nordului. Fratele bastard al regelui, Brandon Snow, s-a oferit să treacă Tridentul singur, la adăpostul întunericului, și să ucidă dragonii în timp ce dormeau.

Regele Torrhen l-a trimis într-adevăr pe Brandon Snow peste râu, însă însoțit de trei maestri și nu ca să ucidă, ci ca să negocieze. Mesajele au trecut de pe un mal pe celălalt toată noaptea, iar în dimineața următoare, Torrhen Stark a traversat Tridentul. Acolo, pe malul de miazăzi, el a îngenucheat, a pus străvechea coroană a Regilor Iernii la picioarele lui Aegon și a jurat să-i fie credincios. S-a ridicat ca lord de Winterfell și Păzitor al Nordului, dar nu mai era rege. De atunci Torrhen Stark a fost pomenit drept Regele Îngenucheat... însă niciun om din Nord nu și-a lăsat oasele arse lângă Trident, iar spadele adunate de Aegon de la lordul Stark și de la vasalii săi n-au fost răsucite, nici topite sau strâmbate.

Aegon Targaryen și reginele lui s-au despărțit din nou. Aegon s-a îndreptat iarăși spre miazăzi, mărșăluind spre Orașul Vechi, în vreme ce surorile sale au pornit călări pe dragoni - Visenya către Vale unde domnea Arryn, iar Rhaenys către Sunspear și deșerturile din Dorne.

Sharra Arryn întărise fortificațiile de la Gulltown, amplasase o armată puternică la Poarta Însângerată și triplase mărimea garnizoanelor de la Piatră, Zăpadă și Cer, castelele de etapă ce apărau drumurile spre Eyrie. Toate defensivele acelea s-au dovedit inutile împotriva Visenyei Targaryen, care a trecut peste ele, călare pe Vhagar, și a aterizat în curtea interioară